

חזרתי וקראתי שנית, לאחר הפסקה ארוכה, את ספרך "ברדת המסך", ושוב נהניתי והתרשמתי מתוכנו ומצורת הגשתו. כמה קריא הספר הזה, הרי אפשרי לסיים אותו במכה אחת! "האם אפשר להמליץ עליו לקריאה לבני ישראל?" שאלת אותי, ותשובתי היא: אין בלבי שום ספק.

אני סובב מזה שנים בין כותלי בתי ספר תיכוניים. נפגשתי כבר עם רבבות צעירים שאני מרצה לפניהם על נושאים הקשורים בתקופת השואה. למדתי לדעת כי הנוער כיום מעוניין מאוד לדעת מה קרה אז. אין לחוס עליו, ויש לספר לו למה האדם מסוגל, לאילו שיאים של אכזריות הוא הגיע. אולם הנוער מתעניין לדעת מה קדם לשואה, מה אבד לעמנו, במה הצטיינו חיי היהודים ויצירתם בטרם השואה.

ספרך הקצר יחסית בא לענות על שתי השאלות גם יחד. אנו מוצאים בו חיי יום-יום של ורשה, הקהילה היהודית הגדולה באירופה באותם הימים, חיי המשפחה, הרחוב היהודי הסואן, החוויי של בית הספר היהודי לבנות "יהודיה" שהסופרת הייתה אחת מתלמידותיו, הכנת חגי ישראל, מסיבות חנוכה וכו'.

במרכז הספר סיפורה המלבב של הסופרת על קשרי אהבה שלה עם המורה הגדול ממנה בשנים, רומן המסתיים בנישואין מאושרים. המורה והבעל המאושר הוא אליהו גולדנברג, אשר ברבות הימים הטביע את חותמו על חיי התרבות בארץ, ובמיוחד בשטח התיאטרון בעברית ובאידיש.

אולם החלק המרגש ביותר בספר הוא היומן של הנערה בית 17 אשר נכתב כמעט יום-יום החל מפרוץ המלחמה ובמשך חודשיים וחצי. היומן כולל חוויות טראומתיות של פרוץ המלחמה, ההפצצות הקשות של ורשה, כניעתה לידי הגרמנים וכמובן ראשית ההשפלה האיומה של היהודים על ידי הכובשים הנאציים, הכללת האיטורים הידועים לשמצה, עבודות הפרך והקמת הגיטו. "אולי הנוער שראה את ההרס והזוועות יבין למה מביאה מלחמה וימנע אותה בעתיד", כך מקווה המחברת.

אני אישית התרגשתי מאוד מקטע שהוא שולי כביכול אך מוכיח מה גדולות אחדות ישראל ואהבת ישראל בעת הצרה. אני מתכוון לשהותה הקצה של הסופרת ביוון בדרכה לכיוון ישראל. האירוה המופלא של משפחת ארדיטי היא פרק קצר אמנם אבל חשוב ביותר להבנת אותה אחדות של עם ישראל.

אין לי ספק שהספר יתרום תרומה חשובה לכל נער ונערה שיקראו בו.

שלך בידידות,

ב' שרוני

החתום מטה הוא מרצה ומדריך ב"משואה", בקיבוץ תל-יצחק, בבתי ספר ובמחנות צה"ל.